

или укинути.

3. Одлуке, акти парламента у неким земљама, као у Великој Британији, чине значајан извор уставног права и оне су део њихове дуговековне парламентарне традиције. Неке од тих одлука су мањег, а друге од већег значаја док су неке од њих од историјског значаја, имају непроцењиву вредност и представљају трајне изворе енглеског уставног права. Такви акти су чувена *Magna carta libertatum* од 1215. год, Петиција о правима од 1628. год, Закон о неповредивости човекове личности (*Habeas corpus Act*) од 1679. год. Закон о парламенту од 1911. и 1949. год. и многи други документи и акти које је доносио енглески Парламент током своје славне историје.

4. Конвенције представљају посебну врсту неписаних и неправних извора уставног права и то су норме које регулишу одређена уставна питања. За њих се сматра да су шире по свом појму од уставних обичаја и да обухватају односно састоје се из различитих навика, обичаја и праксе која регулише активности државних органа. Снага ових конвенција је у традицији, у ширини субјеката који их поштују и прихватају. Ове конвенције које регулишу делатност државних органа у Великој Британији су везане за три основне полуге политичког система: Круну, Владу и Парламент. Постоје бројне конвенције које у недостатку писаних норми, уставних прописа, регулишу парламентарну активност и односе најважнијих фактора у парламентарном систему Велике Британије. Таква је рецимо конвенција да се Парламент састаје најмање једанпут годишње, да Краљица даје сагласност на законе, да именује председника владе из редова победничке партије на изборима, да Краљица не присуствује седницама владе и др.

III. ОСТАЛИ ИЗВОРИ УСТАВНОГ ПРАВА

Поред наведених извора уставног права који су претежно формални и више правни, за сваку грану права па и уставно право су важни и други извори који нису правни. Они су средство одбране од формализма и позитивизма у праву па и уставном праву. Међу овим осталим изворима, за уставно право су интересантни наука односно уставна (политичка) теорија али и идејни и политички програми, смернице и акти водећих политичких и других организација као и пракса.

1. Наука уставно права, односно његова уставна (политичка) теорија спада у важне ванправне чиниоце и изворе уставног права. Наука уставног права се не бави позитивним уставним правом, него проучава